

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutsker, Bø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver: Otto Gornitzka. - Telefon 74. Trykt i Allinge Bogtrykkeri

De tre vise Mænd

Af W. Hall.

Bag de tre Mænd, der i Stjerne-skæret red vestpaa, laa der en hel Dynge Smaaforbrydelser, begaaede i overstrømmende Kaadhed, tossede Drengestreger, men alligevel — Lovbrud var det!

De havde begyndt med Narrestreger som at løfte Yderdørene af deres Hængsler hos Fetterson og anbringe dem ude paa Marken, — de havde stukket et rædselsfuldt bogstaveret og rigelig lidenskabeligt Kærlighedsbrev ind under Døren hos Enkefru Thon, Mand-folkehaderen, — de havde gennemhullet Stuts nye emaillede Skilt med Revolverkugler, og saa var de raslet afsted under høje Brøl, der havde vækket hele Gaden.

Da de saa tilsidst havde syntes, at de nok kunde trænge til noget i Retning af Ekstraforsyninger, havde de forsøgt sig hos Købmand Mathis — og ogsaa fundet en Bagdør, som let gik op. Og da de først var inde, blev de fristede udover deres moralske Formuenhed ved at falde over en Pose med Penge under en Disk, og saa valgte de af Posens Indhold en Guld-Tyvedollar, som Mathis havde holdt gemt der i Aarevis. Paa Vejen ud snappede de et og andet af, hvad der stod paa Hylderne, — smaa Æsker og Flasker ganske paa Maa og Faa uden at ane, hvad der var i dem. Faldende over hinanden og højt grinende løb de saa ud og red bort. — Alt det havde de bagved sig!

Foran sig havde de en fyrre Kilometer for at naa deres Bestemmelsessted, — en Plads, hvor en Texaner, der hed Blodgett, efter hvad de havde hørt, gav sig af med at fabrikere det „rene Væsen“ i saakaldt Spiritus — og sælge det — det smagte ikke godt, sagde man, men det var krast i sin Virkning! Det var nemlig i Dag Juleaften, og de behøvede ikke at være hjemme igen paa Farmen før om Morgen-anden Nytaarsdag.

Ovenover dem skinnede en funklende Stjerne, der glimtede i den høje, klare Luft i Farver, som skiftede fra orange til blaåt og om igen. Den lille Mand paa den blissede Hest havde lagt Mærke til den Stjerne. Da de satte deres Heste i Skridt efter en fem Kilometers Galop, sagde han: „Læg Mærke til den Kalorius deroppe, Dingo!“ Manden, han talte til, var den ældste af de tre og mere ivrig efter at naa frem end de andre, han var en tørsdig Sjæl.

„Hvad for en Kalorius?“ brummede han.

„Stjernen deroppe — ligeover Hovedet paa os. Den, der skinner saa svært.“

„Ja, hvad den? Jeg vilde meget hellere se en Trestjernet!“

Basset, den tredie, saa tankefuldt paa Stjernen. Saa smilede han: „Det ser ud, som den gik samme Vej som vi, gør den.“

Det lagde jeg ogsaa Mærke til,“ sagde den første. „Op med Hovedet, Dingo, den viser os nok Vejen til Texaneren.“

Dingo satte atter sin Hest i Galop, de to andre tog den med Ro.

„Han længes nok efter de vaade Varer,“ sagde Basset, „mig haster det ikke med, hvadsiger du, Hvalp?“

„Hvalpen“ lo. „Det venter nok paa os“, han saa op igen, „kender du noget til Stjerner?“

„S'gunte videre. Det læste vi ikke om, da jeg gik i Skole.“

„Hvalpen“ fniste og lidt efter satte de Farten op og indhentede snart Dingo. Han bandede dem — med farverige Eder —, da hans Hest sprang til Side for dem. De svarede ved at trænge hans Hest ud fra Vejen. Deres gode Humør var smitsomt, og han begyndte at le.

„Tag I Jer hellere i Vare, jeg kunde med det Vons hælde jer begge to ned i Grøften.“

„Hvalpen“ lo: „Jojo, vi er tre vise Mænd, vi er som Børn, bare ved Tanken om, at vi skal kigge paa lidt Sprit igen.“

„Ja, jeg skulde gerne ride derhen paa en Mejemaskine for at faa en Mundfuld Ildvand.“

Saa red de videre og spøgede og lo — og glemte Stjernen — — Desto mere forbavsset blev „Hvalpen“ da de fire Timer senere ved Daggry holdt Hestene an og saa opdagede Stjernen lige over Hovedet paa dem. Foran sig saa de en Labyrint af Veje til alle Sider. Hvilken skulde de følge, — de var jo ikke kendt her!

„Det er jo ikke godt at vide, hvad for en vi skal vælge,“ sagde „Hvalpen“; jeg holder nu paa, at jeg vil følge min Stjerne!“

„Ja gør du det. dit Fjols,“ brummede Dingo, — „løb du bare løbsk.“

„Hvalpen“ svangede tillidsfuld ned ad en snæver Markvej. De to andre lod ubeslutsomt deres Tøjler synke, og deres Heste fulgte derfor den Blissede. Lidt efter holdt de udenfor en Lade. Gennem Væggens Sammenføringer saa de et svært Lysskær. Dingo trak Vejret dybt for at faa Luft til et godt Brøl.

„Vil du tie stille, Hoved,“ hviskede „Hvalpen“ vredt, — „dette her er jo ikke hos Texaneren. Hør bare!“

Dingo holdt Vejret, — Basset lænede sig forover. Inde fra Laden kom et spædt, tyndt Skrig — igen og igen.

„Det er jo et Barn.“

„Lad os stikke af.“

Da de var ved at vende Hestene, gik Døren til Laden op. I den

lyse Dør stod en Kvinde med en Spand i Haanden. Hun vaklede, saa de, — og faldt saa, mens Spanden klirrede henad Jorden.

I mindre end et Sekund var „Hvalpen“ af Hesten. De to andre sad og gloede dumt. — „Kom her, I Hoveder!“ raabte „Hvalpen“ der er ikke andre her.“

De sprang af og kom hen til ham. De havde ligesaa megen Forstand paa at spille en Symfoni af Beethoven som paa at løfte en Kvinde varsomt op og bære hende ind, men de fik det dog gjort. Deres Kejtethed voksede blot ved deres Iver efter at gøre det saa godt som muligt.

Hvad der nu skete de første Minuter, er der ingen af dem, der kunde fortælle, og de ønskede heller ikke at huske det senere. Enhversomhelst Mand vilde have været i Tvivl om, hvad han skulde gøre, og disse Mænd, hvis Kendskab til Livet kun var at omgaas Karle og Heste, var dobbelt hjælpeløse. Et vanvittigt Hastværk efter at hente Vand beskæftigede Dingo, som derved fik Lejlighed til to Gange at falde over noget Brænde og til at rive sig ret slemt paa Pigtraad, men han glemte at bande! Den Pludselighed, hvormed han afstod derfra ved et Blik fra Basset, vilde have afgivet Grundlaget til en Maanedes Sjøv paa en anden Tid og Sted. De to andre fik udrettet forskellige Ting, der var ganske absolut nødvendige, hvorefter de opdagede, at Vand var godt nok, men der var andet, der tiltrængtes. De tændte saa Ild op — med et Spektakel, der fordobledes ved deres Forsøg paa at gøre det lydløst. De fandt en Gryde med Kød og Grøntsager. Og tilsidst fik de makkert en Suppe sammen, der vedervægede hende, saa hun faldt i Søvn — en sund Søvn, mens Rødmen vendte tilbage i hendes Kinder.

De stod henne i Hjørnet og begyndte saa for at undgaa hinandes Øjne — at undersøge Stuen. Det var nærmest et Skur af Fyrretæ, den ene Ende var lavet til Beboelse, i den anden var der tre Rum og et Høstænge. Hele Rummet lugtede sødt af Hø og mugent af Stald, skønt ingen Dyr var derinde i Øjeblikket. Det var tydeligt, at i det mindste Koen levede inde, naar Vejret var daarlign. Pladsen var kun lille, men det var altsamen pænt og ordentligt, undtagen alt det Roderi, de selv havde lavet.

Kvinden selv var ung og lille og svært udmattet af Smerte og Angst, og havde kun en tynd Natkjole paa. Der havde været Ting at udrette, som havde fyldt dem med Forfærdelse, men de havde faaet dem gjort! De havde hverken tænkt paa hende eller dem selv; det var Arbejde, som selv en enfoldig Cowboy vidste

maatte gøres og gøres hurtig. Nu da hun laa der saa stille, blev de helt røde i Hoved ved at blive klare over, at deres Øjne stadig vandrede tilbage til hendes lave Seng med de hvide Lagener. Ilden, som de før havde gjort Værelset alt for varmt med, var nu ved at gaa ud. Daggryets Raakulde trængte ind til dem.

Pludselig lød igen det Skrig, de først havde hørt og siden havde glemt, — det skar igennem dem. Det forekom dem vanvittigt tragisk.

„Hvad Fanden skal vi gøre?“ spurgte Dingo i en Hvilken, der lød søm et Brøl.

„Ja vi er s'gu tre vise Mænd, er vi,“ sagde „Hvalpen“ og saa hrødebetyngt ud. „Vi er modne til fri Entré til en Idiotanstalt.“

Hvor mon den Unge er?“ spurgte Basset.

Den stakkels Moder havde, da hun ikke stolede paa sig selv under sine Smertér, beholdt Sengen for sig selv og lagt Barnet, indsvøbt i et Stykke Musselin og derover et Tæppe, hen i en Krybbe. Der fandt de det, og stod saa og stirrede ned paa det lille røde, foldede Ansigt. Dingo bøjede sig ned for bedre at se og stødte saa Panden mod en Tværbjælke. Det kneb for ham at kvæle en Ed. Hvalpen kravlede ind under Tværbjælken, og de andre fulgte efter. Og der laa de saa paa Knæ alle tre om Krybben og lagde deres Hovede i Blød for at finde en god Idé. Som et Forsøg holdt Basset en stor Pegefinger frem. Han mærkede Barnets Læber om Spidsen af den, — det holdt op at græde. Basset trak skyndsomt Fingeren til sig og i samme Øjeblik var det, som om han havde trukket i en Klokkestreng, — det tynde, skærende Skrig lød atter gennem Rummet.

„Hvad er det osse for no'et, Basset?“ snærrede Dingo, „skal du narre ham paa den infame Maade?“

„Jamen, min Finger, den er ikke ren —“

„For Pokker, saa gør den ren.“

„Har du maaske i Sinde at lade den Lille skrike sig ihjel?“ spurgte „Hvalpen“ indigneret.

Basset gav Barnet Fingeren igen: „Hvad giver man saadan en at spise?“

Det var jo en Problem.

„Hvalpen gik hen for at purre op i Ilden. Basset, var ved at faa Krampe i Benene af den tvungne Stilling, prøvede paa at flytte sig lidt, men straks var der et Hyl fra Barnet og et advarende Spark fra Dingo: „Kan du ikke sidde stille, hvad?“

„Jamen, mit Ben er faldet i Søvn.“

„Saa sig noget til det, saa det kan leve op igen!“

„Hvalpen“ tyssede ad dem. Pokker skal staa i Jer, om I vækker Moderen!“

Saa tav de alle tre.

Kvinden paa Sengen rørte sig, hun aabnede sine Øjne. — Fik du fat i Doktoren?“ spurgte hun svagt.

„Ja Frue,“ løj „Hvalpen“ i en blid Tone. — „Det er i Orden altsammen. Sov bare!“

Hun vendte et Par forbløffede Øjne mod ham: „Hvor er Matt?“ spurgte hun.

Han er gaet et Øjeblik med Doktoren,“ svarede han, „vi bliver her til han kommer igen.“

Hun smilede ganske lidt. „Er De een, jeg kender?“ spurgte hun og kikkede paa ham i Halvmørket.

„Næ, vi er bare saadan Venner med Matt.“

Hvordan, hvor-hvordan gaar det med — Barnet? Matt gjorde alt, hvad han kunde — —“

„Hvalpen“ grinede. „Det gaar storartet, han er en Knop, — saadan lidt rød i Hoved, han er god nok —.“

Hun afbrød ham: „Kan jeg faa Lov at faa ham?“

Det vidste de to ikke noget om. Men Basset, der forresten heller ikke kendte noget til den Slags, svarede, hvad hans to sovende Ben næsten tvang ham til.

„Det kan De, lille Frue,“ sagde han, „hvis jeg bare kan faa ham til at give Slip paa min Finger!“

Men han kunde ikke gaa. Det var „Hvalpen“, der tilsidst bar den lille Byldt over til Moderens Seng og lagde den fra sig der med bortvendt Hoved og med Sveden perlende paa Panden. Barnets Skrig døde hen og i Stedet høretes en sagde klynkende Lyd fra Moderen. Mens de tre vise Mænd saa til, faldt Moder og Barn i Søvn.

„Det er vist ikke værd, at vi bliver her længere, tror jeg“ hviskede Dingo, „lad os ganske stille tage vores gode Toj og stikke af.“

„Aldelesikke,“ svarede „Hvalpen“ myndigt, vi bliver her til de kommer, og saa — — —“

„Det er Sjøv nok,“ afbrød Dingo, „men jeg har netop tænkt mig —“

„Lad heller være med den Tænken,“ advarede „Hvalpen“, „det er altfor svært Arbejde for dig.“

„Fej du for egen Dør,“ Hvalp“, brummede Dingo. „Det her er Alvor.“

Hvad jeg vilde sige, jeg tænkte paa, at jeg jo har denne her Guldpenge fra Mathis, Butik. Er der noget i Vejen for at lægge den her — og lade den ligge her — til Barnet der?“

Basset kløede sig i Hoved: „Ja, hvad? Vi kan jo betale Mathis den tilbage næste første. Men hvad saa med Moderen? Har vi ikke noget — —“

„Akkurat!“ udbrød Dingo henrykt. Lige hvad jeg tænkte mig. Det er Julemorgen nu, og — —“

„Hvalpen“ knipsede med Fingrene. „Hvad mon det altsammen

Saa ebber det gamle Aar ud.

Det var ikke imødeset med store Forventninger, desto større er Lettelsen over, at Aaret 1933 ikke var nærsaa slemt, som de dystre Spaamænd vilde gøre det til. Og selv om Sableerne har raslet indenfor de europæiske Nationer, er Freden dog bevaret.

Ogsaa indenfor vort lille Samfund har der været Fred og Forsoning, og vort Byraad synes at samarbejde i bedste Forstaaelse. Udsigterne for Stenindustrien er adskillig bedre end i Fjor, Størstrømsbroen giver Arbejde til langt udover det kommende Aar, og store Vejarbejder staar for Tur, deriblandt den nye 11 Meter brede Strandvej mellem Allinge og Gudhjem, som utvivlsomt vil blive et stort Plus for Kommunen. Sæsonen var noget af en Rekord, der har næppe nogensinde tidligere været saa mange Sommergæster paa Bornholm, og Østersøbadet har sat Rekorden med en Omsætning af Kurkort og Badebiller paa henvend 10,000 Kr.

Apropos Østersøbadet.

Denne Institution har nu eksisteret i over en Menneskealder og sat sit Præg paa Byen, særlig Sandvig. Hvor mange Mennesker lever ikke af denne samfundsgavnige Virksomhed — direkte og indirekte. Den har skabt Hoteller og Pensionater et Levebrød, og særlig i Sandvig er i Sommermaanederne næsten hvert Hus udlejet til Badegæster ligefra Kælder til Kvist.

Hvad Østersøbadet i Aar har udrettet paa Badestranden, vil komme igen med Renter i næste Sæson, og man spørger uvilkaarligt: „Hvorfor laver Allinge ikke ogsaa sin Badestrand?“ Byen har jo alle Betingelser i den idylliske lille Bugt ved Næs. Indrammet af Klipper, Skær og høje Bakkedrag, er her en sjælden lun og solrig Plet, som selvfølgelig ikke i Areal kan maale sig med Sandvig Strand men til Gengæld har andre Fordele. Byens Befolkning og Badegæster søger den i stigende Grad, trods den stenede Strand og det ofte noget snavsede Sand og iøvrigt primitive Badeforhold.

Der har tidligere, desværre uden Resultat, her i „Nordbornholm“ været optaget Artikler fra Indsendere, som har paapeget, hvilke Værdier for Kommunen som Helhed, der her ligger ubenyttet hen. Med smaa Midler kan her skabes en ideel Badestrand — ikke alene til Gavn og Glæde for Byens Befolkning, — men ogsaa for de mange Badegæster, som bor paa Hoteller og Pensionater eller er indlogeret i private Hjem og giver Byen en Indtægt, som er betydelig større end Ligningskommissionen aner.

Lad os nu paapege, hvad der kan gøres.

For det første kan vi — i Lighed med, hvad der er gjort i Sandvig, oprense Stranden for løse Sten og bortmejsle de værste og skarpeste Klipper; dernæst fylde en Blanding af Stenmel og Cement i Hullerne, for derved at skabe enkelte — ikke for smalle — Veje ud til det dybere Vand. Dernæst maa Hr. Ing. Andersen (der sidder i Byraadet) udvirke, at Sandpumperen, hver Gang den er beskæftiget i Hammerhavnen, sejler omkring Hammerpynten og udgyder sin Ladning der, hvor der ikke er Fare for at Havnen atter filsandes, og helst saa langt ind til Stranden som muligt. Dette fik afd. Branddirektør Emil Bohn i

sin Tid udvirket uden Udgift for Kommunen, da næsten alt Sand paa Sandvig Badestrand var bortskyllet i Stormfloden 1912—13.

De opsamlede Sten kan benyttes, dels til Støbning af en halv Meter høj afrundet Cementmur langs Vejen (til Beskyttelse af denne), dels til Paafyldning og Jævning af Pladsen mellem Bækken og Næs. Denne Plads kan eventuelt udlejes til Idræt eller Teltlejr.

Den gamle Stenhuggerplads sløjfes, saa Sandet kan skraane helt op til Vejen, og en ekstra Paafyldning af Sand, eller i Stranden udvasket Stenmel, vil sandsynligvis blive nødvendig, ligesom der maa skaffes yderligere Sikkerhedsforanstaltninger for de badende.

For ca. 1000 Kr. maa en stor Del af dette Arbejde kunne udføres. Spørgsmaalet er blot: „Kan og vil Kommunen ofre denne Sum, saa Arbejdet kan tilendebringes inden Sæsonen, eller vil Byraadet give Koucession til et Selskab af interesserede Borgere, f. Eks. paa 5 Aar?“

Vi tvivler nemlig ikke om, at der findes saa mange interesserede Borgere i Allinge, som er villige til at tegne det nødvendige Beløb, f. Eks. i Aktier a 25 Kr. der eventuelt kan indbetales i 5 maanedlige Rater a 5 Kr.

For at skabe Indtægter, maa Kommunen ogsaa være villig til at udleje den gamle Spadseresti, som ikke mere benyttes og om Sommeren er bevosket med favnehøjt Ukrudt og Nælder. Her kan nemlig opføres en Snes fikse smaa Badehuse af let Materiale (Masolite med Forstærkninger), let at sætte op og pille ned, naar Sæsonen er endt. Disse smaa Badehuse maa indrettes saaledes, at de afgiver Plads til en Familie paa 6—8 Personer og kan udlejes til Hoteller og Pensionater samt til de af Byens Borgere, der ønsker sig et lille Lysthus tæt op til Badestranden og det pulserende Liv. Saadan et lille Bade- og Lysthus maa kunne give en Renteindtægt af 10—20 Kr. hver Sæson, noget lignende den Lejeafgift, der betales af Strandkurve i Udlandet.

I en Tid som vor, maa enhver Chance udnyttes. Her er ikke Spørgsmaal om vi har Raad, men om vi har Raad til at lade være. Hvad gør ikke Rønne og de andre bornholmske Byer for at drage Badegæsterne til sig? og i vor Tid, hvor Trafikken er saa udviklet, spiller Afstandene en saa lille Rolle. Allinge-Sandvig maa nødigt blive det Sted, hvor man kun nødtvungen kommer paa Gennemrejse, for at faa et Glimt af Hammershus Ruiner. Og den Ekstraudgift, Hoteller og Pensionater faar ved Lejen af et eller flere Badehuse, kan udlignes ved en beskedne Kurtakst, der gerne betales, naar Badegæsterne virkelig ser, at der bliver gjort noget.

Altsaa, interesserede Medborgere, til Arbejdet. Lad os snares faa indkaldt til et Møde og drøfte denne vigtige Sag. Maaske er der ogsaa andre Forslag, der kan drøftes ved samme Lejlighed. Hvad der kan gøres til Fremme af Kommunens Trivsel angaar os alle.

Juleaften

blev, maaske fordi det var Søndag, fejret under mere festlige Former; der var ingen hæsblæsende Forretningstravlhed, ingen glemsomme Kunder, der skulde have Julebordet kompletteret. Allerede Kl. 2 spillede Allinge Hornorkester foran Sygehuset, og der-

efter klang de dejlige Julemelodier fra Kirketaarnet. Medens det store Juletræ lyste festligt, kimede Klokkerne Julen ind og Kirken fyldtes til sidste Plads.

Ude paa Sygehuset fandt der allerede Kl. 4 en lille Julehøjtidelighed Sted. De raskeste Patienter flyttedes ud i den lange Korridor, hvor Sygehusets Bestyrelse, Læge og Sygeplejersker havde pyntet op med Gran og Juletræ for Patienterne og deres paarørende.

Sangkoret sang og Pastor Petersen læste Juleevangeliet.

2den Nytaarsdag kan Pensionatsejer Stenhugger Anthon Lindgren og Hustru fejre deres Sølvbryllup.

Olsker.

Svinekort udleveres i Forsamlingshuset Lørdag den 30. ds.. Form. fra Kl. 9—11.

Svinenævnet.

Puden,

der bortloddedes til Patienternes Jul paa Sygehuset, er vunden paa lyserød Seddel Nr. 011.

Røde Kors

Allinge Afdeling afholder den aarlige Generalforsamling Fredag d. 5. Januar Kl. 7,30 i Fru Christensens Havestue

Bestyrelsen.

Olsker Sygekasse

Resterende Kontingent skal være indbetalt inden Aarets Udgang, ellers overgaar de paagældende til at være bidragydende Medlemmer, uden Ret til at nyde af Kassen.

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassetilkaar 3 — — Boxer udlejes.

Fest uden Sange er ikke nogen rigtig Fest! En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faer De Allinge Bogtrykkeri.

Sygekassevedtægter og Kontrolbøger billigst i Allinge Bogtrykkeri.

Elegante VISITKORT

50 Stk. 2 Kr.

TAKKEKORT billigst.

Allinge Bogtrykkeri.

All.-Sandv. Sygekasse.

Skemaer til Brug ved Optagelse i Sygekassen udleveres hos Formanden og Kassereren.

Kontortiden er fremtidig daglig 2—4 samt Lørdag Aften 7—9.

Formanden træffes som Regel til samme Tid.

NB. Kvitteringsbogen skal altid medbringes ved alle Henvendelser til Sygekassen, Lægen og Apoteket.

Pæn, lille

Lejlighed

i Allinge, ledig 15. Januar for enlige Folk. Billet mrkt. „Lejlighed“ modtager Bladets Kontor.

Kløver, Græs & Roefrø af Udsæd 1934

aarslevering.

Bestillingslisterne fra Dæhnfeldts Frøhandel i Odense udsendes i disse Dage og samme bedes venligst udfyldt og indsendt snarest - tilligemed Ordre paa Kunstgødning og Salpeter til For-

Nordlandets Handelshus.

I Anledning af Aarsskiftet 1933—34 sender vi alle vore Venner i Byen og paa Landet de bedste Ønsker om et lyst og lykkeligt Nytaar.

Tak for al Venlighed i det gamle Aar.

NORDLANDETS HANDELSHUS

ved P. Kure.

Kyllingefoder

en gros og en detail

til Vinterkyllinger er paa Lager og anbefales fra

Telefon Nexø 13

NYMØLLE, Nexø.

Det betaler sig at avertere

i det lokale Blad

Nordbornholm!

Julen gaar ud,

det nye Aar begynder med nyt Liv og nyt Virke. Tegn derfor en Annonce i „Nordbornholm“ for det kommende Kvartal og forny Deres Abonnement paa Bladet. Vore Læsere og alle, som har ydet Bladet Støtte, Tak for det gamle Aar.

